

Preguntes de les famílies al Sant Pare Benet XVI durant la VII Trobada Mundial de les Famílies (Milà 1-3 de juny de 2012)

- *Hola Papa, soc Cat Tien tinc set anys i vinc de Vietnam. M'agradaria saber alguna cosa de la teva família i de quan eres petit com jo.*

Has preguntat com són els records de la meva família: són tants! Per nosaltres, el punt essencial per la família era sempre el diumenge, però el diumenge començava ja el dissabte per la tarda. El pare ens explicava les lectures del diumenge. Al dia següent anàvem a Missa. I, naturalment, després, a casa, era molt important un bon dinar tots junts. A més, cantàvem molt: el meu germà és un gran músic, de petit feia composicions per tots nosaltres i tota la família cantava. El pare tocava la cítara i cantava; són moments inoblidables. Naturalment, després hem fet viatges junts, passejos; estàvem prop d'un bosc on he viscut aventures, jocs, etc. En una paraula, érem un únic cor i una sola ànima, amb moltes experiències comunes, inclòs en temps complicats, per que eren els anys de la guerra, abans de la dictadura, i després de la pobresa. Però aquest amor recíproc que hi havia entre nosaltres, aquesta alegria per les coses senzilles era gran i així es podien superar i suportar també les dificultats. Si sóc sincer, quan tracto d'imaginar una mica com serà el Paradís, em ve al cap sempre el temps de la meva joventut i de la meva infància. Així, en aquest context de confiança, d'alegria i d'amor, érem feliços, i penso que al Paradís hauria de ser similar a com era la meva joventut.

- *Santedat, som la Fara i el Serge i venim de Madagascar, ens hem conegut a Florència on estem estudiant, som nuvis des de fa quatre anys i somiem tornar al nostre país quan acabem els estudis per donar un cop de mà mitjançant la nostra professió. Els models de família que predominen a occident no ens convencen. Ens sentim fets l'un per l'altre, per això volem casar-nos i construir un futur junts, també volem que la nostra vida estigui basada en els valors evangèlics, però parlant del matrimoni, Santedat, hi ha una paraula, que més que ninguna altra, ens atreu i alhora ens espanta: el "per sempre"...*

Estimats amics, gràcies per aquest testimoni. La meva oració us acompanya en aquest camí del nuviatge i espero que pugueu crear, amb els valors de l'Evangeli, una família «per sempre». En la nostra societat, des del s. XIX, arriba l'emancipació de l'individu, de la persona, i el matrimoni no es basa en la voluntat d'altres, sinó en la pròpia elecció; comença amb l'enamorament, es converteix després en nuviatge i finalment en matrimoni. Per tant, es veu que el pas de l'enamorament al nuviatge i després al matrimoni exigeix diferents decisions, experiències interiors. Como he dit, és bell aquest sentiment d'amor, però cal que sigui purificat, ha de seguir un camí de discerniment, és a dir, ha d'entrar també la raó i la voluntat; han d'unir-se raó, sentiment i voluntat. En el ritus del matrimoni, l'Església no diu: «Esteu enamorats?», sinó «voleu?», «estàs decidit?». És a dir, l'enamorament ha de fer-se vertader amor, implicant la voluntat i la raó en un camí de purificació, que és el nuviatge, de forma que tot l'home, amb totes les seves capacitats, amb el discerniment de la raó i la força de voluntat, diu realment: «Sí, aquesta és la meva vida». Jo penso amb freqüència en les bodes de Canà. El primer vi és molt bo: és l'enamorament. Però no dura fins el final: cal que vingui un segon vi, és a dir, ha de fermentar, créixer i madurar. Un amor definitiu que arriba a ser realment «segon vi» és més bo, millor que el primer. I això és el que

hem de buscar. I aquí és important també que el jo no estigui aïllat, sinó que es vegi implicada també la comunitat de la parròquia, l'Església, els amics. És molt important això; i tan sols així, en aquesta implicació de la comunitat, dels amics, de l'Església, de la fe, de Déu mateix, creix un vi que val per sempre. ¡Us felicito!

- *Santedat, som la família Paleologos. Venim d'Atenes. Em dic Nikos i ella és la meva dona Pania. Aquests són els nostres dos fills, Pavlos i Lydia. Fa anys, amb dos socis més, invertint tot el que teníem, vam crear una petita societat d'informàtica. Al arribar la duríssima crisi econòmica actual, els clients han disminuït dràsticament, i els que han quedat endarrereixen cada cop més els pagaments. A dures penes aconseguim pagar els sous dels dos dependents, i a nosaltres, els socis, ens queda molt poc: així que, cada dia que passa, ens queda cada cop menys per mantenir les nostres famílies. Què pot dir l'Església a tota aquesta gent, a aquestes persones i famílies a les que ja no queda perspectives?*

Estimats amics, gràcies per aquest testimoni que m'ha arribat al cor i al cor de tots nosaltres. Què podem respondre? Las paraules són insuficients. Hauríem de fer alguna cosa concreta i tots patim pel fet que som incapaços de fer-ho. Parlem primer de la política: em sembla que hauria de créixer el sentit de responsabilitat en tots els partits, que no prometin coses que no poden realitzar, que no busquin només vots per ells, sinó que siguin responsables del bé de tots i que s'entengui que la política és responsabilitat humana i moral davant Déu i els homes. Després, també les persones pateixen i tenen que acceptar, naturalment, la situació tal com és, a vegades sense possibilitat de defensar-se. Però, també podem dir: tractem que cadascú faci tot el que estigui en les seves mans, que pensi en sí mateix, en la família i en els altres amb gran sentit de responsabilitat, sabent que els sacrificis són necessaris per seguir endavant. Tercer punt: què podem fer nosaltres? Aquesta és la meva pregunta en aquest moment. Penso que potser podrien ajudar els agermanaments entre ciutats, entre famílies, entre parròquies. Fan falta agermanaments en que realment una família d'Occident, d'Itàlia, Alemanya o França,... prengui la responsabilitat d'ajudar un altra família. I també així les parròquies, les ciutats: que assumeixin verdaderament una responsabilitat, que ajudin de forma concreta. I esteu segurs: jo i tants altres preguem per vosaltres, i aquesta plegaria no és només pronunciar paraules, sinó que obre el cor a Déu, i així suscita també creativitat per trobar solucions. Esperem que el Senyor ens ajudi, que el Senyor us ajudi sempre. Gràcies.

INFORMACIONS

DEFUNCIONS

- Al juny tingueren lloc les exèquies dels difunts:
  - José Cazorla Cabello (21.06.2012) al Pont de Suert.
  - Juan José Alonso Mantas (24.06.2012) al Pont de Suert.

PRIMERES COMUNIONS

- El dia 10 de juny, a Vilaller, feren la primera comunió:
  - Aina Rodríguez Ortiz - Adrià Palacín Gallart
  - Nerea Rodríguez Ortiz

✓ **BAPTISMES**

- Durant el mes de juny foren batejats els nens:
  - Lyudmyla Pequera Zhulanova (03.06.2012) a Coll.
  - Mariona Noray Vivancos (10.06.2012)
  - Alexis Pyshwenko (17.06.2012)

✓ **INTENCIONS DEL SANT PARE**

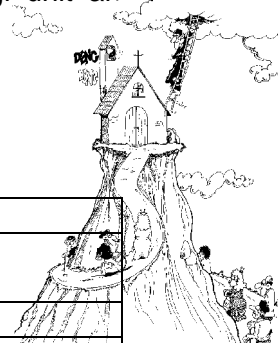
- **General:** Per tal que tothom tingui feina i la puguin desenvolupar en condicions d'estabilitat i seguretat.
Missional: Per que els voluntaris cristians presents en territoris de missió sàpiguen donar testimoni de la caritat de Crist.

✓ **INTENCIONS DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL**

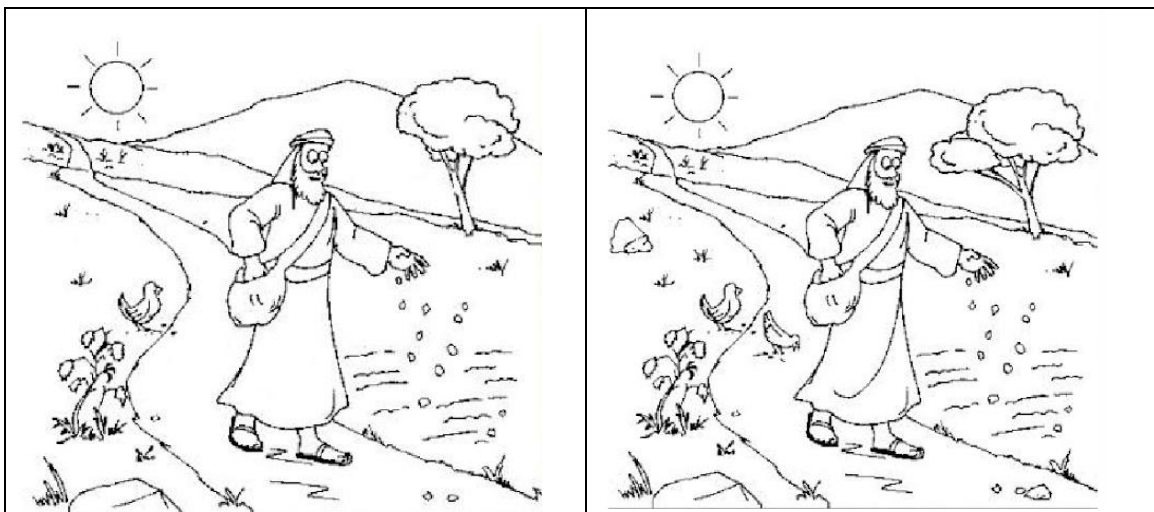
- Que el respecte a la unitat i solidaritat dels pobles de Espanya vagi unit al reconeixement i estima de la seva diversitat cultural i dels seus drets.

AGENDA PASTORAL JULIOL

DATA	ACTIVITAT	LLOC I HORA
01	Eucaristia i festa de Sant Pere	Malpàs. 13 hores.
01	Visita a pobles. Eucaristia	Ginast. 19 hores.
06	Visita a pobles. Eucaristia	Castellars. 20 hores.
07	Celebració del baptisme	El Pont de Suert. 12:30 hores.
08	Visita a pobles. Eucaristia	Perves. 13 hores.
10	Festa de Sant Cristòfol	El Pont de Suert benedicció de vehicles a las 19:30 Plaça dels Pirineus (Després de missa)
10	Festa de Sant Cristòfol	Vilaller, a les 17:00 benedicció dels vehicles a la plaça de l'Església.
14	Visita a pobles. Eucaristia	Montanuy. 10 hores
14	Celebració del matrimoni: RUBÉN LAMPURLANÉS Y MIREYA VILLA.	El Pont de Suert 17:00 hores.
16	Visita a pobles. Eucaristia	Sas. 13 hores
20	Visita a pobles. Eucaristia	Les Esglésies. 12 hores
20	Visita a pobles. Eucaristia	Benés 13 hores
21	Celebració del matrimoni: JOAQUIN CANTON RODRÍGUEZ I ALICIA JIMÉNEZ MONAGO	El Pont de Suert. 19 hores.
22	Visita a pobles. Eucaristia	Llesp. 13 hores
22	Celebració del Baptismes	El Pont de Suert. 12:15 hores
26	Festa de Sant Joaquim i Santa Anna	Eucaristia a la Capella de Santa Anna, de la plaça Mercadal, del Pont de Suert. 10 hores.
28	Visita a poble. Eucaristia	Montanuy. 10 hores.
28	Celebració del matrimoni: CARLOS DUATO I BEATRIZ NAVAS	El Pont de Suert. 17:30 hores

PER ALS MÉS PETITS

A veure si sou capaços de trobar les cinc diferències en aquesta vinyeta que representa la paràbola del sembrador:

PER REFLEXIONAR

N'hi ha prou amb una ceba

Coneixeu la faula russa de la ceba? Conten els més vells que un dia va morir una dona que no havia fet en tota la seva vida altra cosa que odiar a quants l'envoltaven. El seu pobre àngel de la guarda estava preocupat perquè els dimonis, sense esperar tan sols al judici final, l'havien llançat a un llac de foc en el qual esperaven totes aquelles ànimes que estaven predestinades a l'infern. Com salvar la seva protegida? Quins arguments presentar al judici que inclinessin la balança cap a la seva salvació?

L'àngel buscava i remenava en la vida d'aquella dona, la seva protegida, i no trobava res que servís per defensar-la. Fins que, per fi, buscant i rebuscant, va recordar-se que un dia havia donat una ceba a un pobre. I així l'hi va dir a Déu, quan començava el judici. Déu li contestà: "Bé, busca aquesta ceba, digues-li que s'agafi a ella i, si així surt del llac, serà salvada."

L'àngel va volar precipitadament, i estirà a la dona aquella ceba vella. Ella s'hi va agafar amb totes les seves forces i va començar a sortir del foc. Tirava l'àngel amb tota delicadesa, no fos que la ceba es trenqués. I la dona sortia, sortia. Però va ser llavors quan altres ànimes, que també patien al llac, ho van veure. I es van agafar a la dona, a les faldilles, a les seves cames i braços ..., i totes les ànimes sortien, sortien ... Però a aquesta dona, que mai havia sabut estimar, va començar a entrar-li por, va pensar que la ceba no resistiria tant pes i va començar a picar de peus per alliberar-se d'aquella càrrega inoportuna. Llavors, en els seus esforços, la ceba es va trencar. I la dona va ser condemnada.

Si poséssim tot el nostre interès en estimar i salvar els altres, ompliríem les nostres vides i garantiríem de la millor manera la nostra salvació i la de tots. Qui estima, viu. Encara que l'amor hagi estat només una ceba donada un dia a un necessitat. Sí, n'hi ha prou una ceba per salvar el món sencer. Sempre que no la trenquem picant de peus per salvar-nos nosaltres solets.

(José Luis Martín Descalzo, "Raons per viure").